

Nuccio MESSINA

Goldoni, și Mugur într-un teatru superior

Când Goldoni te cheamă, trebuie să te duci. De aceea, am primit cu plăcere invitația Teatrului Național din Craiova pentru aniversarea a 50 de ani de teatru împliniți de prietenul regizor Vlad Mugur și pentru premiera *Slugii la doi stăpâni* montată de același Mugur, care frecventează cu pasiune repertoriul goldonian. Ocazia s-a dovedit utilă pentru a arunca o privire în teatrele din

Craiova și București. Mi se spune că de zece ani Teatrul Național din Craiova este cel mai bun din România. Nu-i greu de crezut dacă privești atent repertoriul, numele regizorilor care au lucrat aici și dacă parcurgi lista gazetarilor veniți pentru premiera lui Mugur. Actualul foarte activ director, Emil Boroghina (avizatul meu amfitrion), se laudă, printre altele, cu cele peste nouăzeci de

turnee ale teatrului său în ultimii ani: Viena la Festwochen, Avignon, Italia la Gibellina și Parma, Londra și Glasgow, Singapore, Bruxelles, Portugalia și Franța, turnee înlesnite, de cele mai multe ori de spectacolele regizate de Silviu Purcărete, regizor cvasistabil la Craiova de la sfârșitul anilor '80. Și festivalul dedicat lui Shakespeare este urmarea unei îndelungi atenții acordate dramaturgiei bardului de la Stratford: prima reprezentare atestată în capitala județului Dolj datează din 1885. Recentul *Titus Andronicus*, regizat de Purcărete, a străbătut lumea și

s-a văzut acoperit de premii pentru punerea în scenă, actori și protagonistul Ștefan Iordache. Teatrul Național din Craiova și-a început activitatea în 1850 și a suportat, cu tenacitatea proprie poporului român, toate dramele din istoria națiunii. De la începutul acestui secol s-a dedicat promovării dramaturgiei naționale, fără a-i uita pe clasici, în frunte cu Moliere și Shakespeare. În timpul regimului comunist, finanțarea de către stat a impus un control ideologic; în anii '50, texte sovietice erau montate în urma indicațiilor guvernamentale fără a se ține seamă dacă aveau sau nu valoare artistică. Cu toate acestea angajarea, în 1956, a actorilor absolvenți ai Academiei de Teatru din București și a profesorilor lor a însemnat un moment artistic important, aceștia devenind curând protagoniștii teatrului și ai filmului și și-au binemeritat apelativul de „generația de aur” a teatrului românesc. [...] La căderea regimului comunist, teatrul a cunoscut un nou entuziasm, acordând o atenție deosebită creației artistice. În deceniul care

a urmat, colaborarea cu Silviu Purcărete a făcut ca teatrul să parcurgă o perioadă cu spectacole excepționale primite foarte favorabil atât de public, cât și de critică: printre altele, *Titus Andronicus* deja amintit, *Fedra* după Seneca și Euripide, *Orestia* lui Eschil. Acum, ca o sărbătoare sosește *Slugă la doi stăpâni* regizată de Vlad Mugur, cu un *Truffaldino* bătrân fără mască și fără viitor (cum este, de altfel, în tradiție). Descoperim, totodată, pe linia creatoare provocatoare a lui Mugur, un *Pantalone* cherchelit și pe fiica sa *Clarice* cu gesturi de marionetă hărțuită între afecțiunea pentru tată și dragostea pentru *Silvio*. Excelenți toți actorii, potriviți cerințelor stimulatorii ale regizorului, dar semnalăm în chip deosebit pe Valer Dellakeza (*Truffaldino*) și Iosefina Stoia (*Smeraldina*). Un spectacol demn de medaliatul Teatru Național din Craiova și adecvat sărbătoririi organizate pentru Vlad Mugur. [...]

Fragment din articolul
Redactorului șef al
revistei teatrale
„Prima filă” din Roma

Octavian SAIU

*Goldoni,
Venetia,
Vlad Mugur
, și noi*

Colaborarea Naționalului craiovean cu Vlad Mugur e una dintre acele întâlniri artistice providențiale pentru teatrul românesc de azi și dintotdeauna. Mereu deschis noilor propuneri stilistice și repertoriale, minunatul colectiv de actori a fost și de această dată pe măsura propunerii regizorului. Provocatoare și insolită, această viziune redimensionează textul goldonian în perspectiva vremurilor sub care trăim.

Montarea rezzonează neașteptat cu sfârșitul de secol, ale cărui simboluri au pe scenă aspectul premonitoriu al unui sfârșit de lume. Crepusculul Veneției nu e câtuși de puțin strălucit, ci întunecat de tristețe și, mai mult decât atât, e crepusculul unei întregi istorii.

Cadrul scenografic – creat de Lia Manțoc – de mare expresivitate,